

32. évközi vasárnap A

Bevezetés

„Íme, jön a vőlegény” halljuk majd a mai evangéliumban.

Az egyházi év vége felé közelünk. Ez az időszak a végső dolgokat: a halált, a lélek és Isten találkozását juttatja eszünkbe. Az imádság, a bűnbánat ébren tartja a lelket és felkészíti a döntő pillanatra. A földi élet vége, az örök élet kezdete mindannyiunk előtt ismeretlen időpontban, bármikor bekövetkezhetik. Ezzel a tudattal éljük e mi hétköznapijainkat?

Kirie litánia

Urunk, Jézus! Bocsásd meg, hogy oly ritkán gondolunk az életünk végén Veled történő találkozásunkra. Uram irgalmazz

Urunk, Jézus! Bocsásd meg, hogy nem gondoskodunk arról, hogy legyen mindig olaj a mécsesünkben. Krisztus kegyelmezz!

Urunk, Jézus! Add, hogy meghalljuk a „menjetek elébe” nekünk szóló kérést, és megtegyük a Veled való találkozáshoz szükséges lépéseket. Uram irgalmazz!

Evangélium után

Az apostoli egyházban még élénk volt az a hiedelem, hogy az Úr Jézus hamarosan eljön. Pedig Jézus többször hangsúlyozta: "Nem tudjátok, mely napon jön el a ti Uratok." "Az Emberfia abban az órában jön, amikor nem is gondoljátok!"

Annak ellenére, hogy Jézus eljövételének ideje bizonytalan, mégis sok mondanivalója van a ma hallott példabeszédnek. Sokan vannak, akik egyoldalú képzettséggel olvassák a Szentírást, manapság is könnyen bocsátkoznak jóslatokba a világ végét

illetőleg. Így a különböző szektákhoz tartozók. De bizonyos jelenésekben, hívő primitív emberek is, megfélemedkezve, a példabeszéd hangsúlyáról.

A mai evangéliumi szakasz nem többre és nem is kevesebbre vállalkozik, mint arra, hogy megvilágítsa az emberi élet irányát. Rámutat egy jövőbe nyíló, de az élet végéig bezárt ajtóra, amely mögött nem a semmi ásítozik, hanem életünk vőlegénye, az Isten vár reánk.

Az élet tehát nem máról-holnapra való élés, nem céltalan küzdve küzdés, bolyongás az ismeretlen vizeken. Az életünknek határozott iránya van. Várakozás, készülődés a nagy találkozásra. - Életünk életjobbító, tevékeny várakozás.

Jézust az emberkereső szeretet hozta a földre. Azért költözött történelmünkbe, hogy a tér és idő parányi szobájában ne kelljen a bizonytalanság, a félelmek sötétjében üldögelni. Lámpást adott kezünkbe és megtöltötte a hit és remény olajával. Ezáltal tette értelmessé várakozásunkat és alapállásunkká a virrasztást és az éberséget.

Sajnos azonban az emberek nagy többségének az alapállása nem az értelmes virrasztás és várakozás. Pedig az emberi élet vőlegényével, az Úristennel csak azok találkoznak, akik valóban várják Őt, s eléje mennek égő mécsesekkel.

Vajon mit jelent ez? Azt, hogy tevékeny várakozásra van szükségünk. Valahogy úgy kell várakoznunk, mint az az édesanya, aki türelmetlenül várja gyermekét. Ezért kilép a lakásból, sőt elindul azon az

úton, amelyiken gyermekének érkeznie kell. - A várakozó szeretet mindig elébe megy annak, akit szeret. Ő is hozzá akar járulni a mielőbbi találkozás öröméhez.

Az Úr Isten is ezt kívánja tőlünk. - Igaz, hogy Ő a kezdeményező. Ő, aki jön. Ő, aki keres. Ady verssoraival:

Mikor elhagytak,
Mikor a lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten.

De azért néhány lépést nekünk is meg kell tennünk feléje. - Azokkal, akik elfelejtik, elmulasztják ezt megtenni, megtörténhet, hogy nem találkoznak majd vele.

Ezért hangsúlyozza Jézus: „Menjetek elébe!” - Vajon mit jelent ez? - Egyszerűen annyit, hogy gyakorlati keresztény életet kell élnünk! Vallásosságunk nem korlátozódhat a templom négy fala közé. Részt kell vennünk Egyházunk minden nemes küzdelmében és társadalmi küldetésének teljesítésében. S össze kell gyűlnünk vasárnaponként az eucharisztia asztala körül, s találkozni az eucharisztikus Krisztussal az imádság és áldozat útján!

Miért is jövünk mi ide a templomba? Miért hallgatunk szentbeszédet? Miért imádkozunk? Miért éneklünk? Miért olvassuk a Szentírást? Miért igyekszünk gyarapodni vallásunk ismeretében? - Azért, hogy utána töltsük mécsesünk olaját. Hogy a fény, a hit fénye ki ne aludjék! Mennyire szükség van erre! Nagy költőnk így sóhajt fel:

O, ha bennem is,
Mint egykor
Épen élne a hit

Vigaszul nékem!

Az élet igazolja, hogy miként halványul el, majd alszik ki a hit lángja ott, ahol a vallási gyakorlatok abbamaradnak. Az egykor legkatolikusabb európai ország, melynek egyháza e napokban ünnepli több mint 10 ezer vértanúját, akiket nem harci tevékenységük miatt, hanem pusztán keresztény voltuk miatt öltek meg. Ma a legkereszténytelenebb törvényt hozza Európában. Ma ennek egyik szomorú következménye, hogy a spanyolok 60 %-a 10 év alatt elfelejti halottait.

Íme, mivé lesz a hitét elhagyó ember? S milyen balgává tud lenni. - S ha a tömegekben alszik ki a hit lángja, hová jut a társadalom, s az emberiség?

Ismert, s tapasztalt tényekhez: Erkölcsi lezüllesztéshez, gyűlölködéshez, háborúhoz, népiirtáshoz, 301-es parcellákhoz, afrikai tavaszhoz, emberek tízezreinek halomra lövéséhez, keresztények megsemmisítéséhez. És világszerte, gazdasági válsággal, emberek millióinak megnyomorításához, hajléktalanná tételéhez.

Mindezek ellenére, hogy ki ne aludjék bennünk hitünk és reményünk mécsse, töltsük fel újra és újra. És tevékeny virrasztással, jövőbe nézve, éber várakozással készülünk, közösségként is, és egyénileg is az Úrral való találkozásra, hogy miként az okos szüzek előtt a lakodalmas ház ajtaja, úgy előttünk is megnyílik majd a boldogabb jövő, s az örök boldogság kapuja is.

Amen

F. F.